

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MĂDĂLINA
RUSESCU

CĂLĂTORIE ÎN ABIS

Libris
EDITORIAL
Respect pentru oameni și cărți

Director editorial: Dana Anghelescu

Corectură: Diana Botescu

Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUSESCU, ANDREEA-MĂDĂLINA

Călătorie în abis / Mădălina Rutescu. – Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-04-5

821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

CUPRINS

PREFAȚĂ	9
SCRISOARE PENTRU TATĂL MEU	11
PROLOG	17
CAPITOLUL 1	
FRĂMÂNTĂRILE NECUNOSCUTULUI.....	23
CAPITOLUL 2	
CONFESIUNI.....	41
CAPITOLUL 3	
ACORDURI DE CHITARĂ.....	53
CAPITOLUL 4	
DELIR	69
CAPITOLUL 5	
CANDELABRELE.....	87
CAPITOLUL 6	
MOMENTUL ZERO AL VIEȚII MELE.....	105
CAPITOLUL 7	
CONFUZIE	117
CAPITOLUL 8	
BEFORE.....	131
CAPITOLUL 9	
CARPE DIEM!.....	153
CAPITOLUL 10	
„IUBESC, AM CURAJ ȘI MĂ TEM”	171
CAPITOLUL 11	
BRAȘOV - ORAȘ DE SUFLET	191
CAPITOLUL 12	
LILITH!	213
EPILOG	231

*Atunci când n-am să mai pot iubi
pe nimeni, am să mor.
Voi, cei care știți că meritați dragostea mea,
aveți grijă să nu mă ucideți.*

GEO BOGZA

SCRISOARE PENTRU TATĂL MEU

Dragă tată,

Am pierdut numărul clipelor când voiam să mă strângi la piept și să mă cerți că nu am procedat corect. Nu am avut parte nici de o privire aspră, dar plină de tot ce-i mai bun, pe care doar un tată i-o poate arunca fiicei sale. Ai plecat prea devreme... Și nu m-ai învățat... Nici pe mine, nici pe mama. M-am întrebat de multe ori cum ar fi fost dacă amintirile noastre se țeseau împreună... Nu am găsit niciodată un răspuns care să mă mulțumească. Mama îmi spune deseori că sunt copia ta fidelă, sau cel puțin asta înțeleg eu din replica „așa ar fi făcut și tatăl tău...” și-apoi o tristețe involuntară îi apare pe chip, tristețe ce se răspândește...

Știi, în adâncul sufletului meu, am știut dintotdeauna că tu m-ai vegheat și m-ai îndrumat, dar să știi că nu puține au fost momentele când te voiam lângă mine. Nu am apucat, nu am respirat, nu m-ai învățat să merg pe bicicletă, nu am avut timp... Te-a răpit! Cine?... Și ai lăsat-o și pe mama... Încă mai plânge uneori, dar să nu îi spui, rămâne secretul nostru.

Știi că ne-am mutat din București? De fapt, ce prostii spun aici, de acolo de sus trebuie să vezi tot, deci sigur știi...

Mama te-a iubit foarte mult. Uneori încep să fu geloasă pe tine, să știi! Și eu o iubesc pe mama, poate și din partea ta...? Mi-a povestit de multe ori, pe o bancă în parc... Ia ghici! ... Ai ghicit!

Îmi lipsești, tată. Îmi lipsești de fiecare dată când o văd pe colega mea, Linda, că pleacă cu tatăl ei acasă după lecțiile de pian, îmi lipsești de fiecare dată când mama nu mă înțelege, îmi lipsești de fiecare dată când mama e ocupată sau are programul prea încărcat, îmi lipsești...

Mama îmi spune să dau la medicină. Eu nu știu ce să fac. Tu cu siguranță ți-ai dori să fac medicină. Încă nu știu ce vreau să fac, dar mama o să mă sprijine sigur, orice aș alege.

Să știi că ne înțelegem foarte bine. Doar pe ea o am, doar pe mine mă are. Bine, și pe bunica...

Se uita într-o dimineată, în care bineînțeles că am întârziat la școală, se uita la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată, sau ne-ar fi despărțit mulți, mulți ani. Părea hipnotizată de ceva, dar nu mi-am putut da seama de ce. Am crezut că îi e rău, credeam că va leșina, era mai palidă decât cea mai palidă față pe care am văzut-o vreodată. Când am întrebat-o ce s-a întâmplat, s-a uitat la mine dulce înfricoșător, a clătinat din cap, și n-a mai spus nimic apoi. În zadar am încercat să mai scot ceva de la ea. M-a speriat un pic, mai mult chiar... Nu a vrut să-mi spună niciodată... Ce-o fi văzut în mine atunci? Dar tu erai! Sigur! Și totuși, de multe ori te vedea pe tine prin mine, dar niciodată nu a reacționat ca atunci... Tu să nu-mi mai rănești mama, auzi? Destul a fost supărată din cauza ta, deși nu a fost vina ta... Și nici a ei... Așa ne-a fost dat...

Tu tată, ce faci? Oricât de mult aș vrea eu să te cunosc și mama să te revadă, să nu îndrăznești...! Auzi? Eu te-am asemuit Luceafărului... Mama a râs, i-a surâs ideea... Mi-a zis apoi că-i mai apari în vis uneori... Să nu o tulburi, te rog. Ține-o sănătoasă, și pe ea și pe mine.

De curând am participat la un concurs de literatură și am câștigat o excursie în Alpi, la schi! Abia aștept să plecăm, mergem după Anul Nou!

Până plecăm în Austria, tată, spune-mi te rog, cum va, dacă el e băiatul potrivit... M-am îndrăgostit! Mama m-a strâns tare în brațe și... N-am știut ce să cred. Of, uneori e prea rece, sau așa mi se pare... distantă, și nu-mi place... Mi-a spus că am moștenit romantismul tău și capacitatea de a-l pune pe hârtie, din partea ei... Asta a fost critica pe care mi-a făcut-o când i-am arătat primele mele poezii, bineînțeles, de dragoste! Nu e minunat? Am ieșit la film și mi-a cumpărat ciocolată și flori... Și... Și la final m-a sărutat! Nici n-ai idee ce zâmbet imens aveam pe față...

Mi-e imposibil să-mi imaginez cum ar fi fost viața mea dacă ai fi fost și tu...

Rămâi cu bine, tată.

Fiica ta

*„Poți fii stăpân pe ceea ce gândești,
dar niciodată pe ceea ce simți.”*

ERIC EMMANUEL SCHMITT

PROLOG

Ce dimineață ratată! De ce trebuie să plouă toamna? Nu e de ajuns că pică toate frunzele?! Frumusețea naturii zboară-n văzduh într-o ultimă suflare și apoi se așterne inertă pe jos. Trebuie să merg la serviciu, sunt singură acasă. Acum plouă. Sper ca peste puțin timp să se mai oprească, măcar cât să am timp să ajung la birou.

Vai, nu pot să cred că furtuna mi-a distrus toate florile de pe balcon! Toate! Nu a mai rămas niciuna întreagă! Sunt niște resturi de pământ, vegetale și cioburi de la ghivece. Vremea asta mi-a stricat toată dimineața! Plus că e și foarte frig... Și trebuie să mă îmbrac gros... Nu-mi place deloc... Se apropie iarna... Încă un gând care mă face să tresar și-mi strică buna dispoziție pe care deja am făcut-o praf, dacă a existat în dimineața asta. Fir-ar! Nici nu-mi vine să plec de acasă, știam eu că trebuia să-mi iau concediu! Cu ce stricau niște zile libere? Dar nu, eu merg la serviciu! Nici n-am chef de scris articole... Parcă mi-e și puțin greață... Să fie de la pofta de usturoi de aseară?... Cine m-a pus să mănânc atât?!

Reușesc într-un final să-mi fac duș. Sper să nu mă ia frigul când voi ieși afară, nu-mi permit să răcesc acum.

Mi-am făcut un suc de fructe, inclusiv cu lămâie, care mi-a alungat greața. Știam eu că sucurile de fructe sunt întotdeauna o variantă bună! Am mai mâncat ceva, apoi m-am dus în dormitor să-mi aleg hainele pentru ziua aceasta de-a dreptul minunată de ploaie, de frig, care a început cum nu se putea mai prost! Mi-am dat ochii peste cap, n-am chef de nimic. În pat era așa de cald și bine... N-aș mai fi plecat de acolo... Mi-am ales o rochie, dacă n-aveam o dispoziție bună, măcar să arăt bine, ciorapi negri, ghetele cu toc, haina cu nasturi mari și frumoși, precum cei de pe vestoanele ofițerilor. La gât mi-am pus o eșarfă roșie, iar pe cap pălăriuța neagră care avea o fundă tot roșie într-o parte. Mama îmi cumpărase pălăria din Franța. Era superbă, îmi plăcuse de cum am văzut-o.

Mi-am îndesat în geantă actele și celelalte lucruri pe care orice femeie le cară după ea tot timpul. Nu se știe niciodată cum ai nevoie de ceva din geanta magică...

După 15 minute am realizat că mi-am uitat umbrela acasă! „Wow, ce tare! Dacă nu ajung în câteva minute, ploaia mă va uda până la piele... Deci ar trebui să mă grăbesc. O voi lua prin parcul Elisabeta.”

Era unul dintre cele mai vechi parcuri din capitală, iar aerul vremurilor trecute în care luase naștere această grădină minunată plină de verdeață încă se păstra. Era un parc diferit de celelalte, sau cel puțin așa mi se părea mie. Îmi plăcea să vin aici când eram mică, să mă joc, să alerg, aleile de tei mă relaxau... Astăzi însă, tot parcul era umed și pustiu, iar plantele sufereau și ele, asemeni celor de pe balconul meu. Eu încă eram prost dispusă. Cum mă îndreptam spre sediul editurii, am observat o prezență masculină. Nu-mi amintesc să fi văzut parcul atât de pustiu ca atunci, iar domnul care, surprinzător, stătea pe

o bancă, părea destul de pierdut. M-am apropiat de el. Era un tânăr foarte prezentabil și credeam că nu se simte bine, sau că avea o problemă cu care l-aș fi putut ajuta. Nici nu am apucat să îl întreb dacă este în regulă, că, privindu-l, am avut cel mai ciudat sentiment pe care-l trăisem vreodată. Nu știu cine era domnul acela din parc, habar n-aveam... L-am privit în ochi și parcă m-a hipnotizat sau ceva, precum Medusa. N-am mai putut rosti niciun cuvânt, nu știam ce se întâmplase cu mine. Era un sentiment poate chiar mai mult decât ciudat. Am simțit că îl știu de undeva... Dar de unde? N-am putut să-i memorez chipul, nu mai știu cum arăta. Am văzut doar că avea prins de buzunarul de la haină un ecuson pe care scria Vlad Teodorescu – medic rezident – Spitalul Municipal. Dar dacă ar fi să mă gândesc la trăsăturile feței lui sau la culoarea ochilor... mi-ar fi imposibil să-mi construiesc în minte chipul lui. „Ce-i cu mine? Cine ești tu?” După ce s-a uitat și el îndelung la mine, s-a ridicat de pe banca în spatele căreia erau niște trandafiri roșii superbi – și a plecat fără să-mi spună măcar un cuvânt. Eu am rămas privind în gol, lângă banca pe care a șters-o de apă, și m-am uitat în urma lui. Nici măcar nu s-a întors o dată! „Ce netrebnic! Așa te porți tu cu o domnișoară? Mai ești și doctor!”

Pe bancă își uitase umbrela. „Ar trebui să mă grăbesc să i-o dau? Sau poate ar interpreta ca pe cel mai penibil pretext pentru a intra în vorbă cu el. Ar trebui să încerc, este totuși ploaie afară, umbrela îi va mai fi de folos.”

- Scuzați-mă, v-ați uitat umbrela!
- Poftim?
- Umbrela! Ați uitat-o pe bancă!
- Oh, mulțumesc frumos!

Răceala cu care mă privea mai devreme de fapt nu era răceală, era..., nu știu ce era, poate ceva ciudat, mistic, și dispăruse ca prin farmec! Simțeam că am o legătură cu el, dar n-aveam nici cea mai mică idee ce anume. Îmi era o ciudă infinită că nu puteam să mă duc la el și să îl întreb de ce, Dumnezeuului, s-a uitat în halul ăla la mine! Mi-am privit haina, poate eram murdară, sau poate aveam ceva pe față, altfel de ce m-a privit ca un psihopat? Nu puteam să-mi dau seama nici dacă era un tip drăguț sau nu... „Ce mi s-a întâmplat în dimineața asta?!”

– Nu vrei să veniți să bem o cafea, domnișoară? În semn de recunoștință pentru umbrelă!

„Ei, la asta nu mă așteptam!... Of, tipule ciudat din parc pe care nu te cunosc, deși am impresia că te-am mai văzut undeva sau că te știu de undeva, chiar aș ieși cu tine la o cafea, poate mă lămurești de ce te-ai uitat la mine insistent mai devreme, dar deja am întârziat... Nu știu ce program ai tu la spital, dar șeful meu o să certe pentru fiecare minut întârziat.”

– Mi-ar face mare plăcere, dar nu pot. Dacă doriți, vă pot lăsa numărul meu de telefon, și poate ieșim la cafea altădată.

A schițat un zâmbet, i-a surâs ideea... „Măi, cine ești tu?...” Am scos o carte de vizită din geantă. Bine că se gândise un coleg să le facă. Știa el ce știa! Abia atunci când i-am întins-o, am observat că avea trăsături fine, pielea deschisă la culoare și o barbă aurie și foarte bine îngrijită. Era elegant în cămașa cu guler alb și haină bleumarin. Ochii lui spuneau ceva profund, ascundeau ceva sub sclipirea fină... Degetele noastre s-au atins atunci când mi-a luat din mână cartonașul. Oare procedasem bine? Fusesse o alegere bună? Dacă va suna și nu voi dori să ies cu el, atunci îl voi refuza. Dacă nu va suna, măcar știu că

am încercat să nu-i refuz cafeaua... Chiar aş fi băut una, să mă încălzesc şi să capăt energie. Şi da, categoric, să îl cunosc! Asta întâi de toate pentru că, oricum, la birou primul lucru pe care îl voi face după ce îmi voi lăsa haina în cuier va fi să beau o cafea. Dar fără el...

Mi-a zâmbit, mi-a mulţumit, mi-a spus că e în regulă, că mai avem timp să ieşim şi nu mai ştiu ce altceva mi-a mai spus el acolo. N-am mai auzit decât nişte frânturi, pentru că eu eram atât de zăpăcită, încât nu m-am mai putut concentra la ce îmi spunea. „Sper că nu m-am făcut de râs, altfel nu o să mă sune niciodată! Şi îmi doresc să ieşim undeva... Atrăgătorule!”

Fiecare şi-a continuat drumul. Eu eram năucă, debusolată, nu ştiam ce-a fost cu întâlnirea aceasta ciudată. Oare asta e adjectivul? Nu înţelegeam de ce m-am întâlnit eu cu acest Vlad. Parcă îmi părea rău că nu m-am dus cu el la cafea. Ce putea să-mi facă directorul dacă mai întârziem o oră pe lângă timpul deja pierdut? „Trebuia să mă duc cu el la cafea! Poate nu o să mă sune niciodată!” Deja îmi regretam alegerea.

CAPITOLUL 1

FRĂMÂNTĂRILE NECUNOScutULUI

Zeece minute mai târziu am ajuns la serviciu.
– Sandra! Unde ai fost până acum? De trei ani de când ne cunoaștem nu ai întârziat niciodată, ba din contră, tu soseai cu cel puțin 15 minute înainte de ora 8! îmi spuse secretara foarte curioasă de motivul întârzierii mele.

– Ăăă... Ce avem de făcut astăzi? am întrebat-o eu cu zâmbetul pe buze, schimbând subiectul.

Ana înțelesese că nu voiam să discutăm despre starea mea euforică pricinuită de întâmplarea care avusese loc cu puțin timp în urmă și mă bucuram că a înțeles.

– Spune-mi te rog, domnul director mi-a semnalat întârzierea? am întrebat-o, sperând din tot sufletul să nu-mi fi remarcat absența. S-ar fi supărat de la un singur minut întârziat, dar de la o jumătate de oră... eram un om mort!

– Nu... Nici nu a băgat de seamă. Dânsul a venit la aceeași oră ca de obicei, mi-a cerut o cafea și apoi s-a închis în birou.

– E foarte bine atunci! îi răspund eu îndreptându-mă spre birou. Îmi faci te rog o cafea cu lapte?

– Sigur.

– Mulțumesc! Adu-mi și rapoartele de ieri. Și o brișă, te rog!¹ Mulțumesc secretarei mele preferate!

În timp ce așteptam ca Ana să îmi aducă gustarea pe care i-o cerusem, m-am așezat pe scaunul din piele neagră, uitându-mă pe fereastră. Cred că fără să îmi dau seama, un zâmbet larg puneă încet, dar sigur, stăpânire pe fața mea. Mi-era destul de greu să înțeleg ce se întâmplase cu mine în dimineața aceea. Nu am crezut niciodată că un om se poate îndrăgosti la prima vedere, deci nu puteam să iau în calcul această ipoteză. Și totuși...? Îmi apăreau în minte ochii limpezi, păstrători ai tainei sufletului...

„În mine se mai vorbește și azi despre tine”²

Domnul C. cu care avusesem o relație nu foarte lungă, dar în care crezusem foarte tare, îmi provocase o suferință uriașă, în urma căreia nici atunci, după câteva luni de la despărțire, nu eram sigură că depășisem complet momentul. Mă întrebam de multe ori cum de mă îndrăgostisem de el... în fond, era un mediocru. Asta știusem dintotdeauna, dar el mă atrăsese cumva. Căzusem singură în capcana lui, poate din lipsa mea de atenție...

Nimic nu m-a durut mai tare decât cuvintele lui false în care eu crezusem atât de mult!... Crezusem cu toată ființa mea că domnul cu pricina era sufletul meu pereche,

1. Aluzie la scena servirii ceaiului împreună cu o madlenă din primul volum al seriei „În căutarea timpului pierdut” de Marcel Proust.

2. Lucian Blaga.

jumătatea, alesul etc. etc., dar sufletul meu fusese mult timp pironit în ghearele agoniei, iar drumul către extaz nu se născuse. Mă aflu în momentul acela într-o situație groaznică din punct de vedere moral, psihologic și social, căci mi-era imposibil să ies din casă la o cafea sau în locurile pe care le frecventam până atunci. Eram cu nervii sub nivelul mării și cu cearcănele tot cam pe la același nivel. La serviciu încercam să fiu cât mai atentă și cât mai cooperantă, deși, de multe ori, nu îmi reușea. Când mă întorceam acasă, apartamentul mi se părea o cușcă. Simțeam că el mă urmărea la fiecare colț, iar mirosul lui persista încă în aer, sufocându-mă. Eram foarte afectată nu din pricina lui în sine, ci, mai degrabă, de lipsa mea de rațiune și de credulitatea mea, ce se dovedise a fi excesivă. Faptul că nu observasem ceea ce se întâmpla cu persoana de lângă mine mă frapase, pentru că eu nu eram genul care să nu observe ce se întâmplă în jurul său. Eu am spirit de observație. Atât de absorbită fusese de cel căruia aproape că mă încredinșasem total! Mai afectați decât mine au fost părinții: mama și tatăl meu vitreg, căci ei observaseră ceva în neregulă la el, îmi spusese, dar... ca de obicei, trebuia să mă conving singură, deși era mai bine să le fi ascultat sfatul. Mi-am spălat greșelile cu multe lacrimi vărsate pe obraji lipsiți de orice urmă de roșeață și pe foile pe care îmi așterneam sufletul în cuvinte. Distrusesem în schimb tot ceea ce îmi aducea aminte de el: pagini întregi de suferință, poze, scrisori, cărți, haine, bijuterii, tablouri, absolut orice în care vedeam imaginea lui. Apartamentul meu arăta mult mai bine redecorat și pregătit totodată să-mi găzduiască din nou sufletul. Prietenii se îngrijoraseră foarte tare în perioada aceea. Aproape că ajunseseră și ei *pe culmile disperării* odată cu mine. Totuși, lor le datoram întoarcerea mea la viață.